

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK – Contich

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare son-
daat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. —
336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Heid van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukk. R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

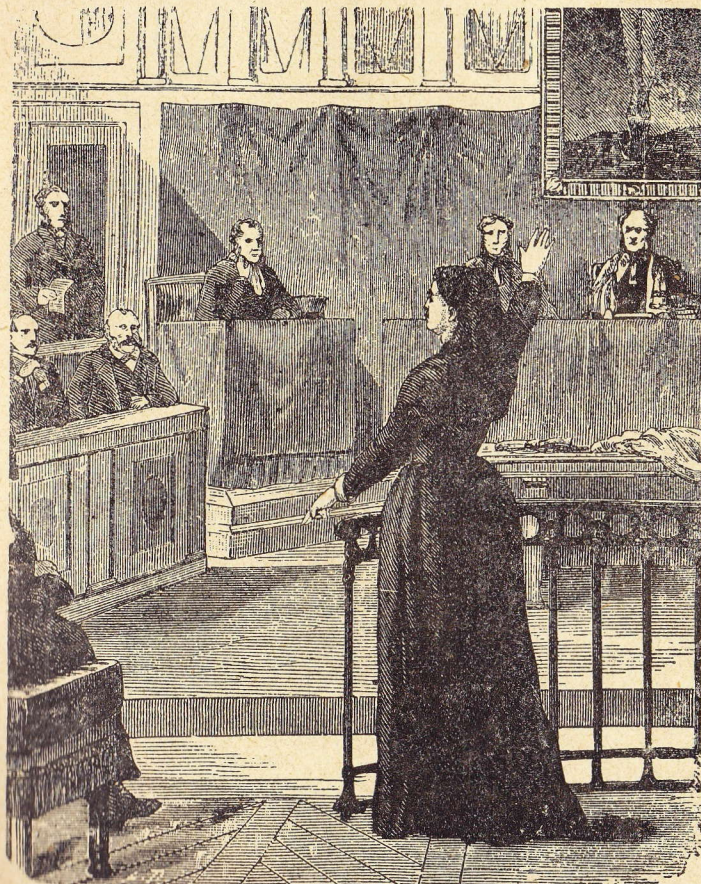
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 274

Tweede druk.

A. HANS.

De Herberg bij 't Bosch

Nr. 274

A. HANS.

Tweede druk.

De Herberg bij 't Bosch

De Herberg bij 't Bosch.

I.

— Daniël, ik kan nu niet verder mee... Hier nemen we afscheid... Ge weet, wat ik van u verwacht...

De oude monnik die zoo sprak, vader Ambrosio, was ontroerd. Hij drukte Daniël, een jongen van zeventien jaar de hand.

Maar Daniël was gejaagd om verder te reizen. Hij keek nog eens om, wuifde naar vader Ambrosio, en stapte weer verder. Hij reisde naar Pavia, waar hij aan de hoogeschool zou studeeren, want Daniël woonde in Italië.

— Eindelijk vrij, zei Daniël. En ginder zal ik er eens van nemen. Ze hebben me te lang opgesloten.

Hij was vroeg wees geweest, Daniël. En toen had de kluizenaar, vader Ambrosio, hem opgevoed, maar veel last gehad met den wilden knaap. Later had de goede man hem op 'n school geplaatst. Daniël leerde goed. Maar dikwijls kreeg hij klachten over de wispelturigheid van den jongen. Hij vermaande hem dan liefderijk.

Vader Ambrosio liet Daniël met onbezorgd hart naar Pavia gaan. Een neef van den student betaalde de kosten.

Liever had de monnik Daniël in de omgeving gehouden. Maar de neef drong er op aan, dat Daniël advocaat zou worden.

En zoo werd deze student. Te Pavia ontmoette hij slechte kamaraden, met wie hij tot laat in de herberg zat, O, dan dacht hij wel aan de vermaningen van vader Ambrosio. En hij nam zich voor beter te leven. Maar telkens liet hij zich weer meeslepen.

Hij speelde en maakte schuld. Er werd in die dagen veel over oproer gesproken, ook door studenten. Velen beweerden dat men van de groote heeren geld en goederen moest nemen. En ook Daniël en zijn vrienden, waren voor dat plan.

Er was veel onrecht, maar daaraan dachten Daniël en zijn kamaraden niet. Zij wilden alleen oproer, meenen-l dan aan geld te zullen geraken.

Ze sloten zich aan bij de samenzweerdere, gelijk er in vele steden waren.

De regeering waakte echter. Spionnen vonden alles uit. En Daniël en zijn vrienden werden gevangen genomen. De regeering toonde zich zeer streng.

Vader Ambrosio had het vreeslijk nieuws gehoord en kwam naar Pavia. Hij bezocht voornamelijk om barmhartigheid af te smeeken voor Daniël.

Maar het baatte niet. De samenzweerdere, ook Daniël werd ter dood veroordeeld. Ambrosio mocht zelfs zijn Daniël niet meer zien. Toch bleef hij te Pavia.

't Was de laatste nacht... Daniël zat in zijn cel. Voor de deur stond een schildwacht. De veroordeelde had geen berouw. Er was wrok en haat in zijn hart.

Hij klopte op de deur. De schildwacht trad binnen en vroeg wat Daniël begeerde. Maar plots sprong de gevangene op den soldaat toe en gaf hem zulk een geweldigen vuistslag op 't hoofd dat de verraste man neerviel. Hij was bewusteloos. Vlug trok Daniël hem de uniform uit. Een oogenblik dacht hij er aan, den schildwacht te dooden... Maar 't beeld van vader Ambrosio verscheen hem eensklaps voor den geest. Hij sleepte het lichaam naar de brits, zijn legerstede, en wierp er een deken over.

Hij trok toen de uniform aan, nam het geweer in den arm en bleef de wacht houden, tot hij, een

paar uren later, afgelost werd. In den donkeren nacht, begunstigd door de duisternis die in de smalle gangen heerschte, kon de jonge man de gevangenis verlaten en ongehinderd op de vlucht gaan.

Eerst eenige uren later werd het bedrog ontdekt, doch toen was het te laat. En de schildwachter was gestikt.

Deze moord was Daniëls eerste misdaad.

« Geef den duivel uw pink, dan heeft hij wel dra uw heele hand », zegt een spreekwoord. En zoo ging het met Daniël.

Aangezien hij na de vlucht moest maken, dat hij ten spoedigste uit den omtrek verdween, sloop hij reeds op den eersten avond in den stal van een boerenherberg. Hij koos het beste en sterkste paard, dat er te vinden was. Terwijl de bedienden met den boer en de boerin aan den avondmaaltijd zaten, leidde hij het dier weg en joeg in galop heen, het bosch in.

Over dag stapte hij nooit af in een der herbergen langs den weg, maar liet zich op het paard eenig voedsel aanreiken. Toen zijn geld op was, verkocht hij het dier te Ancona, want hij wist wel, dat hij spoedig weer een ander zou hebben. Drie uur later vond hij er dan ook een, op een weide; het was jonger en rapper dan het eerste en... het kostte hem even weinig.

Van toen af beging hij allerlei kleine en groote

rooverijen zonder ooit betrappt te worden. Wel dra sloot hij zich aan bij een bende andere slechte gezellen, die op dezelfde wijze als hij aan den kost kwamen.

Destijds vooral wemelde Italië van roovers. De binnen- en buitenlandsche oorlogen bevorderden dezen toestand. Maar geen van allen was zoo berucht en gevreesd dan de bende van Fra Diavolo. Men noemde inderdaad Daniël, om al zijn slechtheid den broeder van den duivel, Fra Diavolo.

II.

Te Terracina, aan een grooten, druk bereden weg, bij een dicht bosch, stond de herberg van Matteo, en ze was de beste, verre in 't ronde. Men at er goed en sliep er rustig.

Maar nu was het al drie maal gebeurd, dat rijke reizigers, **na hun vertrek** uit de herberg, door roovers aangerand waren. En het leek wel of de schelmen ingelicht werden, door iemand, die wist welke lieden er in de herberg logeerden.

Matteo, de waard, vond dat zeer verdrietig. Op een morgen stoof hij opgewonden de keuken binnen... Hij greep een vrouw, die er werkte, ruw bij den arm.

— Mee naar den kommissaris, schreeuwde hij. Nu weet ik, wie het aan de roovers vertelt, als ik rijke gasten in huis heb.

De anderen keken verschrikt naar Julia, zoo neette de vrouw. Zou zij met de dieven in betrekking staan?

— Ja, ja, voer Matteo voort, ze heeft vanmorgen gepraat met Breppo, en 't is toch algemeen bekend, dat die nietwaard tot de bende van Fra Diavolo behoort.

— Ja, 't is waar, ik heb met Breppo gesproken, bekende Julia. Ik ontmoette hem in 't bosch, toen ik van huis naar hier kwam. Hij hield me staande. Ik ken hem van vroeger... hij heeft naast ons gewoond. En ik zei hem, dat het slecht van hem was, zoo te leven. Ik heb mijn best gedaan, om hem tot inkeer te brengen.

— Leugens, mooie praatjes! riep Matteo.

Hij stuurde om den politiekommisaris. Deze verscheen met agenten en nam Julia gevangen, hoe ze ook haar onschuld betuigde.

Kort daarna moest Julia voor den rechter verschijnen. Onbevreesd stond ze voor hem. Ze hief de hand op en sprak:

— God, die mij hoort, weet dat ik altijd eerlijk ben geweest... **Ik heb met Breppo** gesproken. Ik vind zijn leven vreeselijk. En ik zei het hem, dat hij zoo zich zelf ongelukkig maakt voor dit leven en de eeuwigheid. Hij lachte me uit en ging. Dit is alles... Nooit heb ik een roover ingelicht...

Niemand kon dan ook iets kwaads van Julia

zeggen. De rechters spraken haar vrij. Maar Matteo wilde haar niet meer in zijn dienst. En ook anderen schenen nu bang van Julia en schuwden haar. De arme vrouw had er veel verdriet van. Ze woonde alleen in een hut bij het bosch, en ze leed nu armoede. Onschuldig werd ze verdacht.

De bende van Fra Diavolo — van Daniël zooals we weten — moest in de streek van Terracina zijn. Er gebeurden wreede dingen. En de regeering zond er soldaten heen.

Een afdeeling logeerde in de herberg van Matteo. Luitenant Niddi was hun hoofdman. Maar de roovers schenen zich niet om die gewapende macht te bekommeren. Steeds nog hadden er aandrangen plaats.

Zekeren dag hield er voor de herberg een reiskoets stil. Ze behoorde aan den Engelschen edelman, lord Pelikaan, die met zijn nicht en dienaren in Italië reisde.

De reiskoets zag er wonderlijk uit. Ze was zoodanig bespat en bedekt met modder, dat ze zeker in een sloot of greppel had gelegen. Het tuig der paarden was zwaar beschadigd en op verschillende plaatsen scheen het houtwerk afgesplinterd. Een der lakeien droeg den arm in een doek; de koetsier had een zakdoek met bloed bevlekt om het hoofd gebonden.

Lord Pelikaan stapte, op den schouder van een dienaar leunende, uit de koets. Hij was doodsbleek en zijn lange beenen beefden hem onder het lijf. Na hem steeg er een dame uit, jong, schoon, maar even bleek als de lord.

Matteo en zijn personeel begrepen dadelijk, wat er voorgevallen was; door roovers aangerand!

Zoodra de gasten dan ook eenigzins bekwamen waren van de schrik, vertelde Lord Pelikaan, dat hij en zijn waarde nicht, Lady Pelikaan, op hun weg naar Terracina door een bende bandieten waren overvallen. Zeker zouden ze hun leven en al hun have en goed verloren hebben, zoo niet op het laatste oogenblik een troep ruiters was gekomen, die de roovers op de vlucht gedreven had.

De bedienden brachten de koffers in huis en nu werd er nauwkeurig onderzocht of er niets was weggeraakt. Tot hun groote ontsteltenis bemerkten de reizigers dat er één kistje ontbrak en wel dat, waarin Lady Pamela haar juweelen bewaarde. Het was in een koffer geweest, die één der roovers opengebrosen had. Lady Pamel viel flauw van schrik toen zij het onheil vernam en Lord Pelikaan zette een gezicht, alsof hij de hevigste tandpijn had.

Luitenant Niddi die rust had vroeg aan de rei-

zigers, naar de plaats waar hun ongeluk overkwamen was.

— O, riep de verschrikte Engelschman, gebrosen Italiaansch sprekende, een groote bosch vol roovers — al de juweelen weg. Milady wanhopig, alles weg! O, yes!

— Maar in welk gedeelte van het bosch was het vroeg de officier weer.

De Engelschman beproefde nu dit uit te leggen, doch de kennis van het Italiaansch was niet toereikend en dus moest Pamela hem te hulp komen. Zoo wist de luitenant weldra, wat hij weten wilde. Terstond liet hij al zijn mannen bijeen roepen, te paard stijgen en de troep reed heen, om de roovers te achterhalen.

De Engelsche Lord verzocht den waard terstond aan alle hoeken der stad een bekendmaking te laten aanplakken, waarbij een belooning van honderd pond sterling beloofd werd aan dengene die het vermiste juweelkistje zou terugbrengen.

De opschudding door het bovenbeschreven teweeg gebracht, was nog niet bedaard toen er opnieuw een reiskoets stilhield voor het logement. Naar het voorkomen van rijtuig en bedienden te oordeelen, was de reiziger die er in zat ook een voornaam persoon. De heer die uitstapte was bijzonder fijn gekleed en zag er uit als een echte edelman. Op hoogen toon vroeg hij

een kamer en gaf nog eenige verdere bevelen aan de bedienden.

Matteo, de waard, snelde toe en met groote vriendelijkheid verwelkomde hij den vreemdeling en geleidde hem naar de ontvangzaal.

De nieuwe gast had een paar groote, vonkelende oogen. Hij had spoedig de aanwezigen opgenomen en ontdekte dadelijk lord Pelikaan en Lady Pamela, die onder de veranda plaats genomen hadden. De nieuwe gast groette hen als oude bekenden.

De Engelschman scheen niet zeer ingenomen met deze ontmoeting althans hij beantwoordde den vriendelijken groet vrij stijf en bromde in zich zelve:

— Bah, daar is die verwenschte markies alweer! O yes!

De lady was echter opgetogen. Zij sprong op en riep met blijdschap:

— Ha, welkom, mijnheer de markies, al vindt gij mij wanhopig over een verlies, dat ik zoo pas geleden heb. Mijn oom is ook in een alerverdrietigste stemming over de ramp, die mij getroffen heeft.

De nieuwe gast was de markies van San Marco. Hij had de Engelsche reizigers te voren te Rome ontmoet. Hij zei nu op deelnemenden toon:

— Met droefheid heb ik al dadelijk, toen ik

binnentrad bemerkte, dat er iets was gebeurd.

— Ach, markies, antwoordde lady Pamela, wij zijn door roovers aangerand en zouden nu misschien vermoord in het bosch liggen, of in gevangenschap meegesleept zijn door hen, waren niet eenige dappere dragonders opgedaagd, die ons bevrijdden.

— Ja, ja, vermoord, zeker wel, afgesneden keel anders, o yes, opgehang! bevestigde de lord, met woedende blikken om zich heen ziende.

— Dat spijt mij erg, zei de markies. Nu betreur ik het meer dan ooit, dat ik u in Rome verlaten moest. Met genoeg zou ik mijn leven gewaagd hebben, om u te verdedigen. Maar vertel mij toch, welk verlies hebt gij geleden?

— Ach, het is aan die schurken gelukt, mijn juweelkistje te rooven uit een mijner koffers! antwoordde lady Pamela. Er was een schat in, aan juweelen, diamanten en paarlen. Mijn oom heeft honderd pond sterling uitgelooft aan den gene, die het terugbezorgt. Ge kunt dus denken, hoe kostbaar de inhoud was.

En de dame zuchtte en wischte een traan uit haar oogen.

— O, yes, veel juweelen... en alles meegepakt van die juweelen... de schurken... O, yes, en zonder de soldaten ik zeker nu aan een boom hang. O yes!

— En hebt ge al uw andere bezittingen kun-

nen redden uit de handen der roovers? vroeg de markies.

— Ja, Goddank! zei de dame. Het overige hebben wij behouden.

— O yes, all, all, de overige, oh, yes! voegde lord Pelikaan er bij, oogen en handen opheffend,

— Stom! mompelde de markies.

De Engelschen keken hem verwonderd aan.

— Waarom zegt ge « stom »? vroeg de dame.

De markies begreep dat zijn onwillekeurige uitroep al zeer zonderling moest voorkomen en haastig hernam hij:

— O, ik vind het stom, dat ik in Rome afscheid van u moest nemen. Had ik u kunnen vergezellen, het zou heel anders afgelopen zijn, geloof mij.

Hij zag Pamela teeder aan en zij dankte met een glimlach.

De lord kon niet uitstaan dat de markies Pamela sinds eenigen tijd met zijn beleefdheden lastig viel. Hij hield niet van den hoogmoedigen Italiaan. Als Pamela trouwde, moest het met een Engelsch edelman zijn, vond hij.

— Hoe lang denkt ge hier te blijven? vroeg de markies.

— Wij zullen hier maar één nacht blijven en morgen weer vertrekken, antwoordde de dame.

Nu stond lord Pelikaan op, bood zijn nicht

den arm aan en sprak knorrig.

— Gij wilt naar uw kamer gaan! Met een grimmig gelaat ging hij den markies voorbij. De markies boog allerbeleefst doch glimlachte spottig, terwijl hij den langen Engelschman nazag.

Daarna zette hij zich weer neer, beet op de lippen en mompelde:

— Die flauwhartige schurken hebben zich door een paar ellendige soldaten laten bang maken en de heele rijke buit is hun ontsnapt. 't Is waar, dat de juweelen niet te versmaden zijn, maar het geld dat die ezel van een Engelschman bij zich heeft, is nog veel meer waard. De kerel moet in Milaan een onmetelijke erfenis ontvangen hebben; daarom ben ik hun nagereisd en dat geld moet ik hebben, het ga hoe 't wil en dat nog in dezen nacht. Hola, waard!

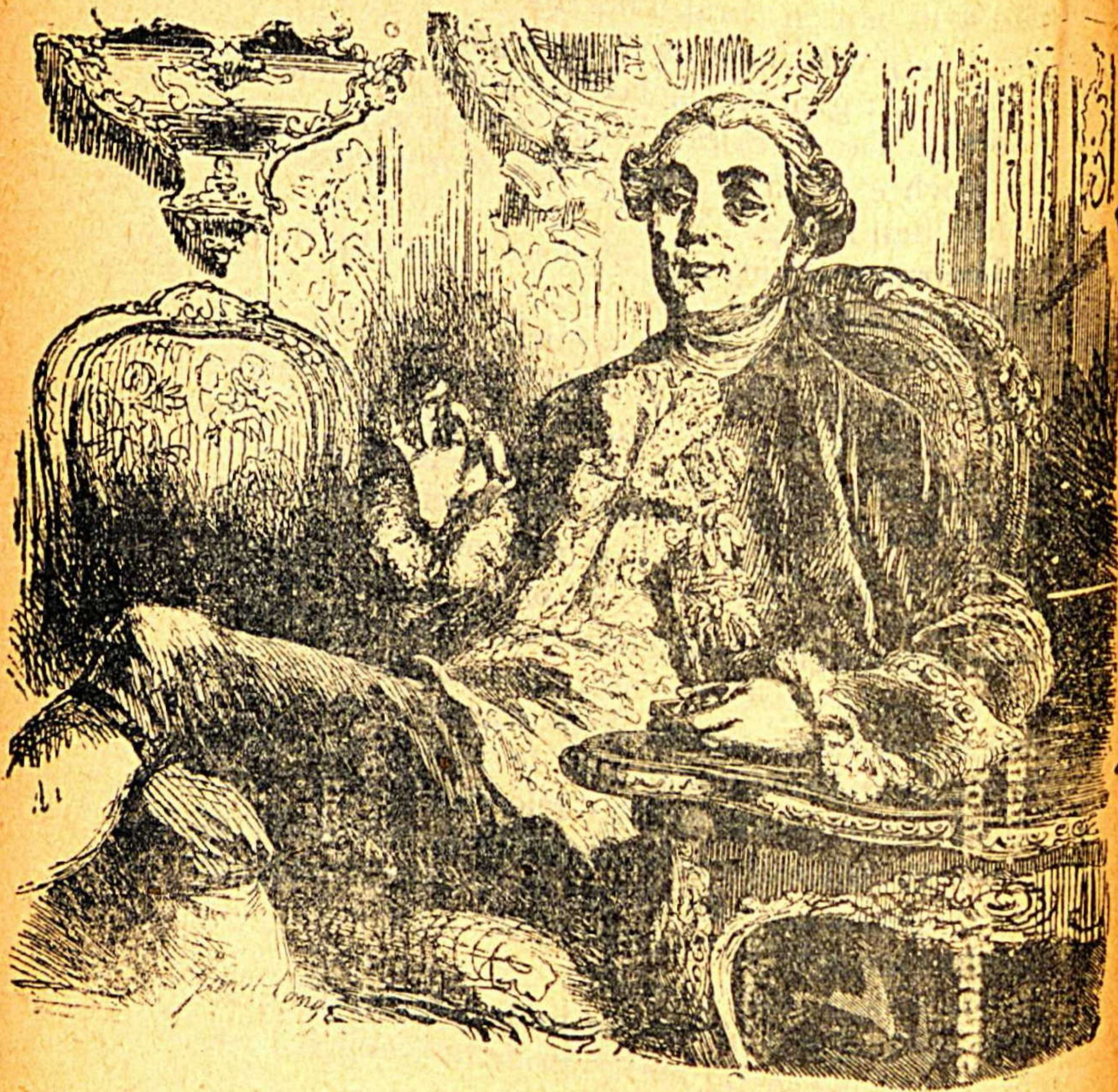
— Wat belooft mijnheer de markies? vroeg Matteo, die snel kwam aangeloopt.

— Ik wil hier onder de veranda het middagmaal gebruiken, zei de markies. En ik zal van nacht hier ook blijven.

De waard boog eerbiedig.

— Als het u belooft, mijnheer de markies, zei hij en ging haastig heen, om de ontvangen bevelen te volbrengen.

Had hij geweten, wie eigenlijk die fiere markies was, dien hij zoo onderdanig bediende, ze-

ker zou de waard terstond naar den kommisaris van politie gegaan zijn om dien te verzoeken, zijn gast gevangen te nemen. Immers de deftige markies van San Marco was niemand anders dan de gevreesde roovershoofdman: Fra Diavolo of Daniël nu vermond, ouder dan hij was.

De regeering had een prijs van twee duizend frank uitgelooft aan dengene, die den bandiet zou vangen, dood of levend. Reeds meer dan een moedige kerel was er op uitgegaan, maar Diavolo had alle listen en lagen weten te ontkomen en tachte de politie zoowel als de soldaten uit. Verdween hij op de een plaats, even plotseling verscheen hij op een andere, als er iets te vangen was. Den eenen dag dreef hij handel met kooplieden, paardenkooper op een jaarmarkt. Dan weer was hij de vroolijke student, die met vrienden klonk en dronk, als bijzondere vriend van een of andere rijken, jongen erfgenaam.

Zelfs in de hoogste kringen van Napels en andere steden zag men hem; daar was hij als markies van San Marco, een der meest geziene heeren, en ook die rol ging hem verbazend goed van de hand.

En niemand vermoedde dat hij de hoofdman der roovers was. Ja, Daniël was ver gezakt. En als hij aan vader Ambrosio dacht spotte hij.

Fra Diavolo bespeelde de gitaar en de mandoline op meesterlijke wijze en zong er bij, met een zeer schoone stem. Hij danste met de meeste

bevalligheid en kende de schoonste verzen, die hij met veel gevoel opzeide, als het te pas kwam. Zoo werd hij op de feesten verzocht op kasteelen, waar hij de boel goed afkeek om naderhand met zijn rooversbende te komen rooven.

Fra Diavolo, — ofwel de markies van San Marco, — zat onder de veranda zoo smakelijk te eten alsof er geen dragonders bestonden. Daar traden twee armoedige gekleede mannen op het voorplein. Zij hadden door de zon verbrande trekken en zagen er hoogst verdacht uit. Zij bemerkten terstond den markies, die met den rug naar hen toe zat en slopen zachtjes nader, met het doel hem te berooven. De een plaatste zich naast den markies en vroeg bedelend om een aalmoes, terwijl de andere de handen uitstak naar zijn achterzakken.

De markies keek op en terstond begrepen de twee struikroovers dat zij mis waren. Fra Diavolo zag hun lachend aan en knipoogde, want hij had twee leden zijner bende voor zich. Beppo en Pietro herkenden ook hun hoofdman en lachten over de vergissing. Fra Diavolo gaf hun elk een stuk geld. Op hetzelfde oogenblik kwam de waard te voorschijn en snauwde de vagebonden toe, dat zij onmiddellijk het huis zouden verlaten.

— Geef die arme drommels liever een goed middagmaal, ze hebben het wel nodig, zei Fra

Diavolo. Ik betaal er voor. Ze mogen ook eens vroolijk zijn.

De boosheid van den logementhouder veranderde terstond in de vriendelijkste onderdanigheid en eenige minuten later werd de twee schavuiten eten voorgezet, waarop zij met gretigheid aanvielen.

Daar liet Fra Diavolo als bij toeval zijn servet vallen en terstond snelde Beppo toe om het op te rapen en met een ootmoedige buiging terug te geven.

Beppo was uit deze streek afkomstig, maar had zich vermomd. Om hem was Julia hier weggezonden. Matteo herkende hem echter niet.

— Ge hebt u laten verjagen, ezels, zei Fra Diavolo. 't Is een schande!

— O, hoofdman, we waren maar met ons vijven tegen twintig en we hadden de zware koffers toch niet allen kunnen meenemen.

— Maar het juweelkistje hebt ge, hoop ik?

— Ja, heer. Mariello is er mee naar het hol.

— Goed, nu blijft gij twee van nacht hier. Let wel op, als ik na middernacht zachtjes zal fluiten, dan moet ge klaar staan achter het huis. Wij moeten nog in dezen nacht de koffers van lord Pelikaan hebben. Zoo, ga nu maar eten, opdat niemand iets merkt.

— We zullen maken dat we er bij tijds zijn, fluisterde Beppo.

zou vangen, dood of levend. Reeds meer dan één moedige kerel was er op uitgegaan, maar Diavolo had alle listen en lagen weten te ontkomen en lachte de politie zoowel als de soldaten uit. Verdween hij op de een plaats, even plotseling verscheen hij op een andere, als er iets te vangen was. Den eenen dag dreef hij handel met kooplui en smokkelaars, den anderen dag was hij als paardenkooper op een jaarmarkt. Dan weer was hij de vroolijke student, die met vrienden klonk en dronk, als bijzondere vriend van een of anderen rijken, jongen erfgenaam.

Zelfs in de hoogste kringen van Napels en andere steden zag men hem; daar was hij als markies van San Marko, een der meest geziene heeren, en ook die rol ging hem verbazend goed van de hand.

En niemand vermoedde dat hij de hoofdman der roovers was. Ja, Daniël was ver gezakt. En als hij aan vader Ambrosio dacht, spotte hij.

Fra Diavolo bespeelde de gitaar en de mandoline op meesterlijke wijze en zong er bij, met een zeer schoone stem. Hij danste met de meeste bevalligheid en kende de schoonste verzen, die hij met veel gevoel opzeide, als het te pas kwam. Zoo werd hij op feesten verzocht op kasteelen, waar hij den boel goed afkeek, om naderhand met zijn rooverbende te komen rooven.

Fra Diavolo, — ofwel de markies van San Marko, — zat onder de veranda zoo smakelijk te eten alsof er geen dragonders bestonden. Daar traden twee armoedige gekleede mannen op het voorplein. Zij hadden door de zon verbrande trekken en zagen er hoogst verdacht uit. Zij bemerkten terstond den markies, die met den rug naar hen toe zat en slopen zachtjes nader, met het doel hem te berooven. De een plaatste zich naast den markies en vroeg bedelend om een aalmoes, terwijl de andere de handen uitstak naar zijn achterzakken.

De markies keek op en terstond begrepen de twee struikroovers dat zij mis waren. Fra Diavolo zag hun lachend aan en knipoogde, want hij had twee leden zijner bende vóór zich. Beppo en Pietro herkenden ook hun hoofdman en lachten over de vergissing. Fra Diavolo gaf hun elk een stuk geld. Op hetzelfde oogenblik kwam de waard te voorschijn en snauwde de vagebonden toe, dat zij onmiddellijk het huis zouden verlaten.

— Geef die arme drommels liever een goed middagmaal, ze hebben het wel nodig, zei Fra Diavolo. Ik betaal er voor. Ze mogen ook eens vroolijk zijn.

De boosheid van den logementhouder veran-

Toen het donker werd vroeg Fra Diavolo een mandoline en, onder de boomen op het voorplein gezeten, zong hij een lied.

Hij dacht wel, dat lady Pamela aan haar venster zou verschijnen. Daarom was het hem dan ook te doen; dan wist hij ineens, welke kamers zij en haar oom betrokken.

De dame verscheen eerst op het balkon, kwam dan beneden en zette zich bij den zanger onder de boomen. De valsche markies zong nu het eene lied na het andere.

Maar daar verscheen ook lord Pelikaan, die lang niet vriendelijk keek. Fra Diavolo was daar niet verlegen mee. Met een allerbeleefste buiging trad hij den lord tegemoet, schoof een stoel voor hem aan en sprak:

— Jufvrouw Pamela is nog steeds ontroostbaar over haar verlies; ik ben daardoor op de gedachte gekomen een onderzoek in te stellen in den omtrek. Ik weet nu dat er een man is die dikwijls gestolen goed koopt. Misschien kan hij mij op het spoor der dieven helpen, tegen een goede belooning, natuurlijk, die ik hem geven zal.

— O, yes, dat is wel... ik zal hem ook geef een belooning... O, yes, dat is braaf, sprak de lord.

— Maar mijn waarde heer, hernam Diavolo, ik begrijp niet, hoe ge het wagen durft, om met

zooveel geld en goed te reizen in dit land van roovers. Hoe legt ge het toch aan om uw geld en uw banknoten voor hen te verbergen?

— O, mijnheer de markies, u weet niet hoe slim mijn oom dat overlegd! zei Pamela.

— Ja, ja, slim overlegd, zeer slim. Ik veel verstand heb, o yes, blufte de lord en hij wees op zijn voorhoofd.

— Zoudt ge gelooven, markies, dat wij voor meer dan een millioen aan banknoten bij ons dragen? zei de dame.

— Onmogelijk! riep Fra Diavolo uit.

— O, yes heel mogelijk! hernam de lord. Heel best doen, alles genaaid tusschen voering en bovengoed van kleeren. Hahaha, roovers geflopt door reizigers. Ja, ja, de voering! Allemaal de banknoten er tusschen! O, yes!

En de lange Engelschman schudde van het lachen. De markies was hoogst verbaasd en was blij met deze veropenbaring. Nu was de schat zeker voor hem, want wat het mocht kosten, hij zou die kostbare kleeren in handen weten te krijgen.

— Ik dank u wel voor die mededeeling, sprak hij ernstig. Ik zal er voor mij zelf ook gebruik van maken...

Op hetzelfde oogenblik kwam een bende dragonders het plein op galoppeeren. Hun hoofdman Niddi sprong van het paard. Hij had het ver-

miste juweelkistje onder den arm. Met een diepe buiging reikte hij het Pamela over en sprak:

— Milady, ik geloof, dat ik zoo gelukkig ben geweest, uw juweelkistje terug te vinden.

De dame greep er haastig naar en opende het. En verheugd zag ze dat geen enkel der kostbare steenen ontbrak.

Allen verdrongen zich om haar heen, om het teruggevonden juweelkistje te bezichtigen. Ook Fra Diavolo trad nader, maar zijn gelaat was bleek van woede. Dus was ook dit kostbare stuk verloren!

Hij sprak Niddi aan.

— Wilt ge ons vertellen, hoe het u gelukt is, dit kostbaar kistje terug te krijgen? vroeg hij vriendelijk.

— O, dat is doodeenvoudig! Wij doorzochten het bosch waar de roof gepleegd werd; daar ontdekten wij drie van die gauwdieven, die aan het vechten waren om hun roof, het kistje dat op den grond lag, toonde dit aan. De drie bandieten hadden elkaar duchtig geraakt, want zij bloedden uit verscheiden wonden, zoodat wij hen al heel spoedig ontwapend hadden. Zij zitten nu geboeid achter het slot en grendel en hebben ook reeds bekend, dat zij tot de bende van Fra Diavolo behooren.

— Prachtig, heel mooi! O, yes, riep de lord uit en Pamela klapte in de handen.

De markies keek somber.

Nu liep de lord naar zijn kamer en kwam een oogenblik later terug met een brievenstasch, die hij aan zijn nicht ter hand stelde. Deze bood Niddi de brievenstasch aan met veel geld en zei:

— Aanvaard dit met onzen hartelijken dank.

Niddi riep de soldaten bijeen, die hem op den tocht vergezeld hadden en stelde den wachtmeester een gedeelte der belooning ter hand om dit onder de manschappen te verdeelen.

Hij zij dat hij nu het vaste plan had opgevat jacht te maken op den bandietenhoofdman zelve. Fra Diavolo moest in de nabijheid zijn, meende hij, al was het alleen om den schat in ontvangst te nemen die zijn gezellen voor hem geroofd hadden.

Dood of levend wilde Niddi dien booswicht in handen krijgen.

— Maar denkt er aan, kamaraden, sprak de luitenant, om zoo iets goed ten einde te brengen dient men ten allen tijde waakzaam te zijn. Fra Diavolo is een slimme vos en de regeering heeft twee duizend frank uitgelooft aan wie hem vangt!

Een luid hoera begroette die woorden van den jongen man.

Men ging nu slapen. Maar Fra Diavolo sloop dan weer buiten.

De rooverhoofdman ging op het voorplein. Hij floot zacht. En dadelijk waren de twee kerels bij hem.

— Kom, in het prieel, fluistèrde hij. Daar zullen we praten.

Ze zaten dadelijk onder het loover.

— Onze bende heeft van nacht een zware nederlaag geleden, zei Diavolo. En we moeten onzen naam herstellen door een stoutmoedig stuk. Die Engelschen hebben een schat. En we zullen hem rooven — juweelen en geld — ook al zijn er twaalf soldaten in huis. Hun dwaze hoofdman, Niddi, wil me vangen. Morgen moeten allen voor ons beven... Vooruit, we halen in het hol, nog zes man. Wij steken de herberg in brand. En als allen vluchten, zal de Engelsche lord het luidst kermen. We herkennen hem en zijn niet gemakkelijk dus; ze zullen natuurlijk hun juweelkistje mee nemen; het geld is in zijn kleeren. We sleuren ze beiden in 't bosch. En we hebben den schat en heel het land spreekt morgen met ontzetting over de bende van Fra Diavolo.

De schelm praatte nog wat door en toen ging het drietal het bosch in. Een uur later waren de schurken terug met nog zes man.

— Hier heen! zei Diavolo met een gedompte stem.

Maar plots sprong een man met een fakkel vooruit en rezen er soldaten uit den grond op. Eenige roovers namen reeds de vlucht.

— Geef u over, Fra Diavolo, gij zijt omsingeld! riep Niddi.

— Ha, verraad! brulde de roover woedend.

Hij rukte een pistool uit den gordel en snel schoot hij, doch zonder Niddi te raken, die op zij was gesprongen.

Bijna op hetzelfde oogenblik vielen vier schoten en door drie kogels getroffen, in den schouder, in den buik en in het been, zonk Fra Diavolo op den grond neer.

Maar hij verbeet de vreeselijke pijn, richtte zich op en schoot nogmaals op Niddi, doch raakte hem weer niet.

De soldaten overmanden hem, en de andere bandieten.

De lord verscheen nu.

— O, yes, yes, ik nu weet, gij zijt de roover. de schurk! zei hij. Gij nu hang aan de galg! O, yes!

— Zot! schreeuwde de roover.

De soldaten legden hem op een berrie en droegen hem stadswaarts.

De officier en zijn dragonders kregen de uit

geloofde som en Niddi werd tot kapitein bevorderd wegens zijn verdienstelijke daad.

IV.

In de gelagzaal stonden nu de reizigers, de waard en zijn personeel. En bij hen bevond zich een vrouw. Het was Julia, die zoo onrechtvaardig beschuldigd was geworden.

Zij had Beppo wel bemerkt, ondanks zijn vermomming. Zij wist dus, dat hij weer in de streek was. Ze had hem met zijn makkers naar de herberg van Matteo zien sluipen. Dat beteekende niet veel goeds.

— Wat kan het mij schelen! had Julia eerst gezegd. Die ruwe Matteo verdient, dat hij eens bestolen wordt.

Maar bij Julia was het beter gevoel boven gekomen. En 's avonds werd ze ongerust. Ze ging in de omgeving der herberg en zag de loensche houding van Beppo en zijn kameraad.

Julia begreep, dat er iets zou gebeuren. Ze verborg zich achter het prieel. En daar hoorde ze het vreeselijk plan.

Toen Diavolo met de twee mannen vertrok, snelde Julia naar de herberg. Ze klopte, tot Matteo op stond en ze maakte alles bekend. En nu werd door Niddi het plan opgevat, dat zoo goed gelukt was.

— Yes, yes, gij een dappere vrouw zijt... en dit is voor u. Yes, yes, voor u! zei lord Pelikaan en hij gaf Julia een flinke som.

— En ge blijft bij ons wonen, sprak Matteo. Ik ben zeer onrechtvaardig geweest.

V.

Daniël was naar Rome gebracht geworden. Maar hij lag zwaar ziek. Het koudvuur was in zijn wonden en de dokters zeiden, dat hij spoedig sterven zou.

Men haalde uit een naburig klooster een ouden monnik, die al dikwijls veroordeelden tot berouw had gebracht.

Toen de eerwaardige grijsaard binnentrad, richtte de gevangene zich op, zag den ouden monnik eenige oogenblikken met verbazing aan, en zeeg toen met een luiden gil, de handen voor het gelaat slaande, op zijn bed terug.

De grijsaard bleef zwijgend voor het bed staan en beschouwde het gelaat van den roover. Het gezicht kwam hem zeer bekend voor, hoewel de baard en de jaren het zoo veranderd hadden.

— Daniël! riep hij. O, gij zijt het... Moet ik u zoo terugvinden, mijn zoon!

De oude monnik viel op de knieën neer. Het

grijze hoofd buigend, bedekte hij het gelaat met de handen en weende.

Het was vader Ambrosio, die Daniël als kind verpleegd had. Om voor hem te bidden was hij in het klooster gegaan.

Fra Diavolo zag de droefheid van den grijsaard; ook bij hem was de herinnering ontwaakt; hij herdacht de gelukkige dagen zijner jeugd en de goede lessen die de eerbiedwaardige priester hem gaf.

Hij huiverde van de vele vreeselijke zonden en misdaden die hij had bedreven. Nu lag hij daar, doodelijk gewond, stervende, met een zondenlast beladen.

— Vader Ambrosio, vergeef mij! smeekte de roover en barstte in tranen uit.

De grijsaard richtte zich op, bad voor den afgedwaalden zondaar, troostte hem en maande hem aan, zijn misdrijven te bekennen, en zijn hart te verlichten.

Daniël luisterde naar den raad van den grijsaard. Hij legde een volledige bekentenis af, zei waar hij de geroofde schatten verborgen had, ook noemde hij degenen, wie het geroofde toekwamen opdat het hun terug zou gegeven worden, indien men hen of hun familie nog kon vinden.

Hij bereidde zich voor op den dood.

In den nacht daarop gaf hij den laatsten snik

in de armen van den monnik, die bij het lijk bleef bidden en weenen, tot de knechten van den heul het weghaalden — want, ééne straf voor zijn vele misdaden zou Fra Diavolo dan toch niet ontkomen. Daar hij stierf eer hij genoegzaam hersteld was om gevonnist te worden, werd zijn lijk op het rad bevestigd en ten toon gesteld op het schavot, als waarschuwend voorbeeld voor de andere roovers.

Beppo en Pietro werden tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld.

(Vrij naar Gouverneur).

EINDE.